

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 356/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. augusta 2013 predbežne prerokoval sťažnosť B. F., B., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody H., zastúpeného advokátom JUDr. J. G., Advokátska kancelária, T., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, čl. 50 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 8 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trnave a jeho uznesením z 25. septembra 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To/83/2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. F. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. novembra 2012 doručená sťažnosť B. F., B., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), čl. 50 ods. 2 ústavy,

základného práva na osobnú slobodu zaručeného čl. 8 ods. 2 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) a jeho uznesením z 25. septembra 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To/83/2012.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 T 66/2011 z 18. mája 2012 uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. c) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní deväť rokov a šesť mesiacov.

O podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 To/83/2012 z 25. septembra 2012, ktorým jeho odvolanie podľa § 319 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) zamietol ako nedôvodné.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že rozhodnutím krajského súdu došlo k porušeniu jeho základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 50 ods. 2 ústavy a jeho práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ svoje námietky opiera o argumentáciu, v ktorej uvádza, že *„Súd obchádza obranu sťažovateľa a nevysporiadava sa s ňou, vyberá si len tie dôkazy, ktoré zapadajú do skutkovej verzie zvolenej vopred súdom, vychádzajúcej z predpokladu viny sťažovateľa a obranu sťažovateľa odmieta postupom, ktorý je v rozpore so všeobecne uznávanými postupmi súdnej praxe, vyplývajúcej z konštantnej judikatúry.“*

Na základe prezentovanej argumentácie sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 50 ods. 2 ústavy a jeho práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu a jeho uznesením z 25. septembra 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To/83/2012, toto rozhodnutie zrušil, vrátil vec krajskému súdu na ďalšie konanie a priznal mu tiež náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 8 ods. 2 a čl. 36 ods. 1 listiny, čl. 50 ods. 2 ústavy a jeho práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 50 ods. 2 ústavy každý, proti komu sa vedie trestné konanie, považuje sa za nevinného, kým súd nevysloví právoplatným odsudzujúcim rozsudkom jeho vinu.

Podľa čl. 8 ods. 2 listiny nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak než z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len preto, že nie je schopný dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ, tak ako to sám uviedol vo svojej sťažnosti, vidí porušenie svojich základných práv zaručených ústavou a listinou a práva zaručeného dohovorom v podstate v tej skutočnosti, že *„Svoj záver o vine sťažovateľa aj odvolací súd nevie presvedčivo, jednoznačne a preskúmateľným spôsobom odôvodniť, uchýľuje sa k tvrdeniam, ktoré nemajú základ v procesne vykonanom dokazovaní (R 95/1999) a sú len domnienkami.“*

Ústavný súd pristúpil k preskúmaniu postupu a uznesenia krajského súdu, aby posúdil, či výkon právomoci krajského súdu, a teda kvalita obsahu jeho rozhodnutia, zodpovedá požiadavkám kladeným konštantnou judikatúrou ústavného súdu na odôvodnenia rozhodnutí všeobecných súdov.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T/66/2011 z 18. mája 2012 uznaný vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 a 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že *«dňa 21.02.2011 približne v čase o 00.15 hod. v T. na ulici R. vošiel do herne B. odetý do čierneho odevu s kapucňou na hlave a čiastočne prekrytou tvárou so zbraňou doposiaľ nezistenej značky čiernej farby o dĺžke asi 10 cm, ktorú držal v ruke, pristúpil k čašníčke M. P., na túto namieril zbraň, túto jej následne oprel o ľavý bok a povedal jej „Daj mi peniaze, rýchlo, rýchlo!“, M. P. zo strachu o svoj život a zdravie vydala z peňaženky položenej na barovom pulte hotovosť v bankovkách v celkovej výške 100,- eur, ktoré obvinený zobral a z miesta ušiel, čím M. P. nespôsobil ujmu na zdraví a vlastníčkovi herne T. L. spôsobil škodu vo výške 100,- eur»*.

Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal predovšetkým na výpoveď priamej svedkyne, ktorá vypovedala, že «pracovala v čase lúpeže ako čašníčka v herni B., ktorá sa nachádza v T. na R. ulici. Uviedla, že okrem iných zákazníkov do herne chodieval aj B. F. Tohto spoznala asi 4 - 5 mesiacov pred skutkom. Nevedela to však presne uviesť, poznala ho ako zákazníka. Najprv sa rozprávali iba tak zbežne. Neskôr ju požiadal, či by mu nedala svoju adresu na facebook, aby sa s ňou mohol skontaktovať ako jej priateľ. Ona mu tú adresu poskytla a potom jej párkrát aj napísal rôzne odkazy, napríklad jej ponúkal sex. Sťažoval sa aj na svoju priateľku. Ona však na takéto jeho správy žiadnym spôsobom nereagovala a brala to „jedným uchom dnu, druhým uchom von“. Takto to brala z toho dôvodu, že počas práce sa jej sťažovali takýmto spôsobom viacerí zákazníci. Uviedla, že B. F. chodieval do herne nepravidelne. Niekedy že tam bol raz za týždeň, niekedy tam bol aj niekoľko dní po sebe a takto sa to striedalo. Svedkyňa uviedla, že v jednom prípade, keď obžalovaný prišiel do herne, ona práve upratovala. Neboli tam žiadni zákazníci. Že sa jej obžalovaný spytoval, že či jej priateľ jej dovoľí vykonávať takúto robotu, či sa nebojí, či má zbraň a podobne. Ona mu povedala, že zbraň nemá a na to sa spýtala obžalovaného, či má zbraň on. Na to jej obžalovaný odpovedal, že on má zbraň. Bližšie sa však o zbrani nezmieňoval.

K samotnému skutku uviedla, že dňa 20.02.2011 v nočnej dobe počas služby prišiel do herne obžalovaný B. F. Išiel dolu do dolných priestorov, kde je herňa a na prízemí tohto objektu je barový pult a sedenie pre zákazníkov. Nevedela uviesť presný čas. Bolo to však v rozpätí medzi 24.00 hodinou dňa 20.02.2011 a 00.30 hodinou dňa 21.02.2011, keď prišiel do tejto herne práve B. F. vyššie uvedeným spôsobom. Bol oblečený celý v čiernom. Mal čierne tepláky, prípadne šuštiaky, čiernu mikinu a čiernu bundu. Potom, čo bol dolu v herni a na WC, jej ešte povedal pri odchode, že aké nezmysly to o ňom rozprávala. Ona mu povedala, že nič nerozprávala. Na to obžalovaný odišiel z herne von. Asi po 15 minútach, nie si je však istá týmto časom, prišiel do herne muž, ktorý bol oblečený úplne identicky ako pred chvíľou B. F. Hneď išiel za ňou, hoci ona sedela na miestach pre zákazníkov, nemala oblečenú žiadnu rovnošatu a na kolenách mala notebook. Takto išiel hneď k nej ten muž a povedal jej, aby mu dala peniaze. Namieril na ňu krátku guľovú zbraň. Ona sa postavila, išla k baru, k služobnej peňaženke. Uvedený muž jej oprel zbraň o bok a tak išiel za ňou a ešte jej povedal, rýchlo, dávaj peniaze. Počas tejto lúpeže mal ten muž na tvári nejakú

šatku čiernej farby, prípadne tmavej farby a na hlave mal čiernu kapucňu. Videla však tomuto mužovi bradu a krk. Mal ich hladko oholené. Podľa hlasu aj podľa postavy jednoznačne hneď spoznala obžalovaného B. F. Ešte si v duchu myslela, že „čo blázni“, veď ho pozná, len toto mu nechcela povedať, že ho spoznala, aby sa neprezradila, pretože mala veľký strach. Tomu mužovi vydala všetky peniaze, ktoré mala v služobnej peňaženke. Pamätá si, že tam bola jedna 50,- eurová bankovka, asi 2 20,- eurové bankovky a nevie, či jedna alebo dve 10,- eurové bankovky. Po tomto rýchlo opustil herňu. Ona zostala v šoku. Nevedela, čo má robiť. V herni boli v tej dobe okrem nej ešte traja zákazníci a to dve ženy a jeden muž, ktorí toto všetko tiež pozorovali. Ešte sa niektorého z nich spýtala, čo má robiť. Najprv zamkla vchodové dvere a niektorý z tých zákazníkov jej povedal, aby zavolala políciu. Keďže bola v šoku, potrebovala sa trochu ukládať. Zapálila si cigaretu. Možno vyfajčila aj dve cigarety a potom sa rozhodla, že stlačí signalizačné tlačidlo, ktoré je napojené na ochranu objektu. A krátko na to volala aj na štátnu políciu. Po krátkej dobe nevedela však uviesť, po akej, tam prišli aj pracovníci súkromnej bezpečnostnej služby, ktorý tento objekt chránia a sú napojení na tú núdzovú signalizáciu. Vysvetlila im, čo sa stalo. A keď bola pri dverách, uvidela prichádzať ďalšie vozidlo, z ktorého vystúpil obžalovaný a domáhal sa vstupu do herne. Ona povedala tým pracovníkom SBS-ky, že to je ten páchatel'. Tí však zamkli opäť herňu. Po chvíli tam prišli ďalší pracovníci SBS-ky a súčasne s nimi aj štátna polícia, ktorá si to potom na mieste začala riadiť. Tiež im povedala o tom páchatel'ovi. Tí ho iba skontrolovali a umožnili mu odísť. Svedkyňa uviedla jednoznačne, že sa nemýli v osobe páchatel'a a že tým páchatel'om bol obžalovaný. Tým si je istá preto, pretože ho pred týmto skutkom poznala, ako to vyššie opísala, rozprávala sa s ním tesne pred skutkom, keď bol prvý krát v herni. Poznala ho aj podľa hlasu, aj podľa postavy, aj podľa tej nezahalenej časti tváre, ktorú uvidela už pri skutku a tiež zdôraznila, že obžalovaný, keď bol v herni prvý krát pred tým skutkom a druhý krát, keď sa stal samotný skutok, tak bol oblečený úplne rovnako. Keď tam však prišiel, potom súčasne s tými SBS-kármí, tak už bol prezlečený. Už mal oblečené nejaké bledšie veci. Tie si už presne nepamätala. K iným skutočnostiam sa nevyjadrovala.»

V ďalšom bode okresný súd prezentoval výpovede ostatných priamych svedkov i nepriamych svedkov. Okresný súd v rámci výpovedí priamych svedkov prítomných

pri spáchaní skutku poukázal okrem iného na tú ich časť výpovede, v ktorej svedkovia uvádzali, že priama svedkyňa, ktorá identifikovala sťažovateľa ako páchatel'a skutku, túto okolnosť prezentovala s istotou a bezprostredne po spáchaní skutku aj v ich prítomnosti.

Osobitne tiež okresný súd poukázal na časť výpovede jedného zo svedkov, resp. svedka poškodeného, ktorý uvádzal, že po spáchaní skutku „*vyšiel von pred herňu a ten dotyčný, ktorého označila čašníčka, mu začal rozprávať, že jemu povedal T. L., že to tu prepadli a tiež mu začal vysvetľovať, že on má farmaceutickú firmu a nie je odkázaný na to, aby kradol peniaze. Podľa rozprávania a aj podľa pohybov bol toho názoru, že ten muž, ktorého označila čašníčka, je nafetovaný. Bolo mu podozrivé aj to, že dovtedy nikto nehovoril o prepade herne, ale tento muž už o prepade rozprával a napriek tomu, že herňa je zatvorená, zostali v aute naďalej pred herňou a odišli až potom, keď od objektu odišla aj polícia a SBS-ka.*“.

V neposlednom rade prezentoval okresný súd aj výpoveď svedka, vyšetrovateľa činného v prípravnom konaní, ktorý uviedol, že „*v priebehu vyšetrovania sa preverovalo viacero verzií, napríklad aj tá, či obžalovaný mal dostatok času, aby odišiel z herne do svojho bytu na Š. ulici, prezliekol sa a aby sa naspäť vrátil do herne. V tomto prípade sa vychádzalo z výpovede svedka A. L., ktorý mal túto trasu absolvovať spoločne s obžalovaným a svedok L. bol vyzvaný, aby pri previerke výpovede na mieste išiel presne tou cestou, ktorou odchádzal spoločne s obžalovaným od herne B. k bytu obžalovaného na Š. ulici v T., aby sa zastavil na tých miestach, na ktorých sa zastavili spoločne s obžalovaným a aby podľa možnosti išiel aj takou rýchlosťou chôdze, ako sa vtedy pohybovali. Tieto úkony absolvovali celkom 3 krát, aby boli merania presnejšie.*“.

Svedok vo výpovedi v závere poukázal na to, že „*ak prihliadol na stredové hodnoty nameraného času, dospel k záveru, že obžalovaný mal dostatok času, aby sa z bytu na Š. vrátil pred herňu B. Stredná hodnota času bola približne 11 minút a dve sekundy.*“.

Okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že po vyhodnotení jednotlivých dôkazov dospel k záveru, že skutok spáchal sťažovateľ, pričom takto sumarizoval svoje úvahy a z nich vyplývajúce jednotlivé čiastkové závery:

„Súd k vyššie uvedenému záveru dospel najmä s prihliadnutím k výpovedi priamej svedkyne M. P., ktorá jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností označila obžalovaného B. F. za páchatel'a žalovaného trestného činu. Keďže obžalovaného poznala už niekoľko mesiacov pred spáchaním skutku, poznala ho, pretože sa s ním dostala do kontaktu ako pracovníčka herne B. Viackrát sa s ním rozprávala. Vedela, ako sa slovne vyjadruje, ako sa pohybuje, akú má postavu a podobne. Svedkyňa sa ihneď po spáchaní skutku vyjadrila aj pred zákazníkmi, ktorí boli v herni, že páchatel'a spoznala. Túto skutočnosť potvrdili aj svedkovia, ktorí sa v čase lúpeže zdržiavali v herni a to M. Z., R. B. a S. K. A tiež túto skutočnosť potvrdil aj svedok R. P. - pracovník súkromnej bezpečnostnej služby, ktorý sa ako prvý dostavil na miesto lúpeže. Obžalovaného zo spáchania uvedeného skutku nepriamo usvedčuje, aj svedok A. L. tým, že uviedol, že keď obžalovaný vychádzal z herne, mal na hlave kapucňu, čo bolo neobvyklé a potom, keď odchádzal s obžalovaným od herne, pretože obžalovaný ho pozval do bytu v T. na Š. a počas cesty obžalovaný, mal veľmi naponáhlo, bol nekludný, stále sa obzeral, kľučkoval medzi činžiakmi. Svedok si takéto správanie vysvetľoval tým, že asi je pod vplyvom drog. Svedok tiež potvrdil, že obžalovaný bol v tej dobe, keď sa s ním stretol pred herňou B., oblečený celý v čiernom. To znamená, mal čierne nohavice, či už to boli šuštiaky, alebo tepláky nie je rozhodujúce. Mal na sebe tiež čiemu bundu, prípadne mikinu s kapucňou a kapucňu mal na hlave. Mal tiež obuté čierne tenisky. Nevidel, že by mal tvár niečím zahalenú ani si nevšimol, že by mal v ruke nejakú zbraň. Potvrdil však, že keď prišli do bytu v T. na Š., svedok zostal stáť na chodbe, obžalovaný vošiel do kuchyne, odkiaľ po chvíli vyšiel, ale bol už prezlečený. Už mal oblečené rifle modrej farby a mal oblečenú bundu, alebo mikinu béžovej alebo sivej farby. Teda mal už na sebe oblečený bledý odev. Čo mal obuté si už nevšimol. Takto nebol oblečený v tej dobe, keď sa s ním stretol. Znovu išli už aj s B. G. pred herňu B., čo mu bolo divné, pretože pred chvíľou sa odtiaľ ponáhľali k obžalovanému do bytu a tiež mu bolo divné aj to, že keď obžalovaný pred herňou B. vystúpil z auta, ktoré šoféroval on (jednalo sa o auto Š. s bratislavskými poznávacími značkami), obžalovaný už vedel o prepadaní herne, hoci o tom nehovorili v aute a ani nemal odkiaľ sa to dozvedieť. Keď sa spýtal obžalovaného, čo robil predtým v herni B., kým sa pred herňou stretli, obžalovaný reagoval podráždene v tom smere, že čo sa ho na to vypytuje. Túto skutočnosť potvrdil v podstate aj svedok J. H., keď uviedol že v dobe, keď odviezol obžalovaného od činžiaku

v T. na Š. ulici k UCM, odkiaľ je to už iba cez cestu k herni B., že obžalovaný bol oblečený celý v čiernom, mal oblečené čierne nohavice, podrobnosti si nevšimol, či mal na boku nohavíc nejaké pásy a takisto mal aj čiernu bundu a aj čierne tenisky. Súd tiež prihliadol aj k výpovedi svedka Mgr. M. P. - vyšetrovateľa, ktorý túto vec vyšetroval a ktorý uviedol, že okrem iného vykonal aj previerku výpovede na mieste tým, že svedka A. L. vyzval, aby išiel presne po takej istej ceste, takou istou rýchlou chôdzou a aby sa zastavil na tých istých miestach, kde sa zastavil vtedy, keď išiel s obžalovaným z herne a uvedené časy zadokumentoval. Z nameraných časov vyplynulo, že obžalovaný mal dostatok času, aby sa spätne z bytu v T. na Š. už na aute vrátil pred herňu B. Súd tiež prihliadol aj k výpovedi svedkyne S. K., ktorá potvrdila, že obžalovaný bol v predmetnej herni. Jej utkvel v pamäti tým, že keď išiel do dolnej časti herne, tak na hlave mal kapucňu, bol čudný. Vyzeral strašne vyplašeno. Javil sa jej ako nadrogovaný a práve preto si ho všimla. Táto svedkyňa spoznala uvedeného muža pri rekognícii z predložených fotoalbumom a jednoznačne toho muža označila ako obžalovaného B. F. S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd preto ustálil, že obžalovaný svojím konaním naplnil všetky znaky žalovanej skutkovej podstaty zločinu lúpeže tak, ako je to vyššie uvedené. Súd neuveril tvrdeniam obžalovaného, že skutku sa nedopustil, pretože jeho tvrdenia sú v rozpore so svedeckými výpoveďami svedkov, najmä svedkyne M. P., ale tiež svedkov A. L., J. H., S. K., M. Z., R. B. a R. P., ktorí vlastne potvrdzovali, že skutku sa mal dopustiť obžalovaný, pretože priama svedkyňa M. P. jednoznačne tvrdila hneď po skutku, že vie, kto je páchatel' a jednoznačne označovala za páchatel'a obžalovaného. Obžalovaný si snažil vytvoriť si aliby na čas, keď sa mal skutok stať aj tým, že po krátkej dobe od spáchania skutku sa znovu dostavil aj so svedkom L. a so svedkyňou G. na miesto činu, bol však už prezlečený do iného odevu, aby tým zrejme zmiatol čašníčku v bare a snažil sa zistiť, čo vlastne tvrdia svedkovia, ktorí by ho mohli prípadne v herni spoznať, aby mohol prípadne reagovať na vzniknutú situáciu. Z tohto pohľadu sa účelové javia aj jeho následné telefonáty svedkovi H., E. a ďalším. Uvedené telefonáty ale nevyvracajú tú skutočnosť, že obžalovaný sa žalovaného skutku dopustil tak, ako to potvrdili vyššie uvedení svedkovia a tiež nevyvracajú ani tú skutočnosť, že obžalovaný v čase spáchania skutku bol na mieste činu. Lokalizácia miesta, z ktorého mal obžalovaný telefonovať sa nedá presne zistiť. Miesto označené vo výpise telefonických hovorov potvrdzuje iba tú skutočnosť, z ktorého BTS bolo realizované spojenie

a v skutočnosti obžalovaný sa mohol od miesta BTS nachádzať vo vzdialenosti aj niekoľko, desiatok kilometrov.“

Sťažovateľ proti prvostupňovému rozhodnutiu podal odvolanie, v ktorom poukázal na to, že „z dôkazov, ktorými súd 1. stupňa odôvodňuje vinu obžalovaného, vyplývajú tak závažné rozpory, ktoré neumožňujú v žiadnom prípade uznať vinu obžalovaného. Poukázal najmä na výpoveď poškodenej M. P., ktorá vo svojej výpovedi v prípravnom konaní (č.l. 61) tvrdí, že po vykonaní skutku asi za 10 minút prišiel obžalovaný opäť do herne aj s B. G. a A. L., tento časový údaj poškodená neskôr mení, pričom jej tento údaj nesedí ani s vlastným tvrdením, že zavolala bezpečnostnú službu až po 10 - 15 minútach po skutku. Poškodená rozdielne popisuje aj ďalšie okolnosti významné pre posúdenie jej vierohodnosti, najmä odchod páchatel'a z baru, o ktorom sa na hlavnom pojednávaní dňa 06.03.2012 vyjadruje, že nevidela, kam z baru po skutku obžalovaný išiel, aby v tej istej výpovedi neskôr tvrdila, že odišiel smerom doprava, pričom v prípravnom konaní (č.l. 61) tvrdila, že odišiel smerom doľava k hale D. Takéto rozpory vo výpovedi poškodenej nemožno ospravedlniť tým, že bola vystresovaná a rozrušená, a ak áno, prečo sa potom takýto istý postup nevzťahuje aj na jej tvrdenie, že spoznala ako páchatel'a skutku obžalovaného. Ved' ak bola naozaj až tak rozrušená v čase spáchania skutku, že si niektoré udalosti nepamätá alebo nevie ako sa odohrali, mohla si veľmi ľahko páchatel'a s obžalovaným pomýliť na základe nejakej možnej podobnosti obžalovaného s páchatel'om.

Výpoveď poškodenej nesúhlasí ani s výpoveďou svedka M. Z., ktorý uvádza časový údaj medzi skutkom a príchodom obžalovaného na F. odhadom 5 až 10 minút je už podľa neho veľa (č.l.93 zhodne aj na hlavnom pojednávaní dňa 07.02.2012). Tento svedok sa vyjadril, že podľa neho prišiel obžalovaný k baru súčasne s SBS. Svedok tiež uviedol, že sa pozeral po páchatel'ovi aj keď vyšiel z baru, nevidel však nikoho, s kým by sa pred barom stretol (obžalovaný sa pred barom stretol so svedkom A. L.).

Údaj 5 až 10 minút medzi skutkom a príchodom obžalovaného k baru potvrdzuje svedkyňa R. B. (č.l. 97 a 105), pričom na hlavnom pojednávaní sa vyjadrila, že poškodená volala políciu resp. SBS hneď, určite nesesedela 10 minút.

Aj svedkyňa S. K. vo svojej výpovedi (č.l.127) potvrdzuje čas 5 až 10 minút, a to dokonca ako čas od okamihu kedy išiel obžalovaný na WC po okamih, kedy prišla polícia, čo tiež vylučuje časové údaje uvádzané poškodenou.

Z uvedeného teda vyplýva, že poškodená volala SBS a políciu ihneď po skutku a SBS tam prišla do 5 minút, čo je potvrdené aj vyjadrením operačného strediska SBS, ktoré sa nachádza v spise.

Čiže tie isté výpovede svedkov, o ktorých súd I. stupňa hovorí, že jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností usvedčujú obžalovaného zo spáchania skutku, v skutočnosti vylučujú ako páchatela skutku obžalovaného, ktorý sa v časovom intervale do 5 až 10 minút nemohol ísť prezliecť a vrátiť sa na miesto spáchania skutku. Poukázal na previerku výpovede svedka A. L., ktorá je robená bez skutočného zohľadnenia jeho výpovede v smere, že nezohľadňuje prezliekanie sa obžalovaného, nezohľadňuje, že boli podľa svedka v byte a zdržali sa v ňom 15 až 20 minút atď., je zameraná len na zistenie, či sa z miesta činu do miesta bydliska obžalovaného a späť, dá dostať v určitom časovom intervale, ale skutočnosti uvádzané výpoveďou, ktorú má preveriť, nerešpektuje a selektívne vyberá z výpovede len skutočnosti zapadajúce do vopred zvolenej skutkovej verzie a súd I. stupňa takúto nezákonnosť a selekciu skutočností z výpovede svedka napriek námietkam obhajoby akceptoval. Svedok A. L. vo svojej výpovedi dňa 10.06.2011 č.l. 114 uviedol, že obžalovaný vychádzal z herne B. normálnou chôdzou a že zakričal smerom do herne pozdrav. Vo výpovedi na hlavnom pojednávaní dňa 06.03.2012 svedok potvrdil, že obžalovaný nemal pri vychádzaní z herne B. na tvári ani šál ani šatku, nevidel u neho ani zbraň a počas vzájomnej konverzácie si nevšimol, že by niekto z baru prišiel ku dverám. V tomto smere treba zdôrazniť, že svedok A. L. alternatívu, z ktorej vychádza obžaloba, celkom vylúčil, pretože uviedol, že v byte obžalovaného sa zdržali asi 15 až 20 minút (čo potvrdzuje aj svedkyňa B. G.), teda nemohli by sa stihnúť vrátiť na miesto činu v časových intervaloch uvedených v rozsudku .

Na č.l. 222 sa nachádza výpis, podľa ktorého sa obžalovaný o 23.37 hod. nachádzal v T. na C. ulici pri D. o 00.09.43 sa nachádzal už na H. (hovor trval 74 sekúnd t.j. do 00.10.58. čo znamená, že skončil 4 minúty pred skutkom), rovnako ako v čase o 00.23 hod. Taktiež v čase 23.59.32 prijímal mailovú správu na svoj telefón N., rovnako ako o 23.59.34 a o 23.59.50.

Do týchto časových relácii a miest pohybu obžalovaného nie je možné vtesnať alternatívu priebehu skutku podľa rozsudku, nie je možné reálne stihnúť všetko čo mal obžalovaný podľa rozsudku urobiť medzi jednotlivými hovormi, nemohol byť o 00.15 na mieste činu, výpisy z hovorov z jeho telefónu to vylučujú.“.

O podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 To/83/2012 z 25. septembra 2012, ktorým odvolanie sťažovateľa ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že dôkazy vykonané v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní vyhodnotil z hľadiska výpovede priamej kľúčovej svedkyne a tiež z hľadiska časovej následnosti. Krajský súd k výpovedi predmetnej svedkyne a jej hodnovernosti poznamenal, že časové údaje, ktoré táto svedkyňa či už počas prípravného konania alebo hlavného pojednávania uvádzala, boli len približné, avšak relevantnou bola tá okolnosť, že svedkyňa sťažovateľa ako páchatel'a identifikovala jednoznačne, a to jednak v rámci vedeného trestného stíhania, ale dokonca aj bezprostredne po spáchaní skutku v prítomnosti svedkov, ktorí túto okolnosť potvrdili.

Krajský súd na tomto mieste stručne rekapituloval výpoveď svedkyne a tiež výpoveď sťažovateľa.

Krajský súd vo vzťahu k odvolacím námietkam sťažovateľa prezentoval túto argumentačnú pasáž odôvodnenia uznesenia:

„Následne bol obžalovaný v čase o 23.36.34 do 23.37.20 hod. lokalizovaný podľa telefónu na C. ulici (sídliisko D.). Do herne prišiel podľa svojej výpovede a výpovede svedkyne M. P. okolo polnoci. Z hľadiska nadväznosti ďalších časových údajov je potrebné uviesť, že prípad bol hlásený o 00.29.32. hod. (č.l. 249). V danom prípade ide o jediný hodnoverný a presný časový údaj. Ak bol obžalovaný lokalizovaný prostredníctvom telefónu dňa 21.02. o 00.23.37 na sídlisku H. - treba podotknúť, že sídlisko H. je v blízkosti jeho bydliska, nakoľko ulica Š. je v podstate okrajom tohto sídliska, zrejme bol v blízkosti svojho bydliska, prípadne doma. So svedkom A. L. mohol totiž prejsť od herne B. do svojho bytu. Ak skutok bol vykonaný dňa 21.02. o 00.15 hod., reálne sa obžalovaný mohol dostať a byť o 00.23.37 hod. v blízkosti svojho bydliska. Takisto sa reálne mohol vrátiť k herni B. už v čase, keď na mieste boli príslušníci SBS a príslušníci polície. S prihliadnutím na ďalší

časový údaj, kedy bol opäť obžalovaný lokalizovaný prostredníctvom telefónu a to dňa 21.02. o 00.58.53 na ulici C., je možné konštatovať, že obžalovaný si účelovo vytváral alibi. Miesta, kde sa mal obžalovaný zdržiavať t.j. ÚCM — U., herňa B., ku ktorej prešiel len cez cestu od U., ďalej sídlisko D., C. ulica a následne sídlisko H. a Š. ulica sú lokalizované vo štvorci okolo križovatky, pričom reálne je možné prejsť z jedného miesta na druhé prípadne krížom na jednotlivé miesta pešo za pár minút t.j. od jednej minúty do sedem minút a motorovým vozidlom približne od jednej do dvoch minút. Nie je pritom však vylúčená ani skutočnosť, že telefón mal k dispozícii niekto iný.

Z pohľadu časových údajov, jednak presne udávaných a jednak približne udávaných svedkami a samotným obžalovaným, je pohyb obžalovaného v priestore ÚCM - herňa - C. - H., Š. reálne možný. V tejto súvislosti aj krajský súd považuje výpoveď svedkyne M. P. za hodnovernú. Svedkyňa totiž jednoznačne obžalovaného opoznala ako páchatel'a predmetnej lúpeže. Opoznanie obžalovaného svedkyňou je nevyvrátiteľné, žiadny dôkaz nenasvedčuje tomu, že by sa svedkyňa mohla mýliť.“

Na základe uvedenej argumentácie krajský súd uzavrel, že vinu s'ťažovateľ'a považuje za preukázanú.

V zmysle čl. 127 ods. 1 ústavy ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy).

Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska

neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04).

Ústavný súd teda zdôrazňuje, že pri posúdení namietaného rozhodnutia krajského súdu jeho úlohou nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré krajský súd oprel svoje rozhodnutie, úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa krajský súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v uplatnenom odvolaní) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či je tak odôvodnenie jeho rozhodnutia ústavnoprávne akceptovateľné.

Ústavný súd po preskúmaní namietaného uznesenia krajského súdu dospel k týmto relevantným čiastkovým záverom:

V odôvodnení rozhodnutia krajského súdu, ale aj v odôvodnení rozhodnutia prvostupňového súdu, ktoré krajský súd ako súd odvolací ako na vecne správne potvrdil, konajúce súdy podrobne vysvetlili celý proces dokazovania, prostredníctvom ktorého dospeli k ustáleniu skutkového a naň nadväzujúceho právneho záveru.

Konajúce súdy ako ťažiskový dôkaz podporujúci ustálený skutkový stav prezentovali výpoveď priamej svedkyne, ktorej hodnovernosť skonštatovali na základe viacerých relevantných okolností, a síce, že svedkyňa sťažovateľa, ktorého identifikovala ako páchatel'a skutku, poznala už z minulosti a táto skutočnosť ju disponovala k možnosti vizuálnej identifikácie osoby sťažovateľa i napriek jeho čiastočnému maskovaniu, a to na základe viditeľných vonkajších znakov ako postava, hlas, spôsob reči, viditeľné črty tváre a podobne. Za ďalšiu skutočnosť podporujúcu hodnovernosť výpovede svedkyne považovali súdy aj priamymi svedkami (prítomnými pri spáchaní skutku) a ďalšími svedkami potvrdenú bezprostrednosť a istotu, s ktorou svedkyňa identifikovala osobu páchatel'a. Dôkazný reťazec však konajúce súdy neobmedzili iba na túto usvedčujúcu výpoveď a poukázali na ďalšie nepriame dôkazy (predovšetkým svedecké výpovede potvrdzujúce skutočnosť, že sťažovateľ disponoval informáciou o lúpeži v čase, keď nebola nezúčastneným ešte dostupná; totožnosť oblečenia sťažovateľa pred skutkom s oblečením páchatel'a a iné), ktoré vyhodnotili všetky spoločne v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku a dospeli k záveru o spáchaní skutku sťažovateľom.

Ústavný súd tiež zistil, že konajúce súdy neopomenuli ani povinnosť vysporiadať sa s argumentáciu obhajoby, ktorá ponúkla sériu dôkazov, podľa jej názoru vylučujúcich možnosť prítomnosti sťažovateľa na mieste činu v čase spáchania skutku. Konajúce súdy odvolávajú sa na úkon previerky výpovede svedka vykonaný orgánmi činnými v prípravnom konaní náležite logicky vysvetlili, a teda vyvrátili obhajobu sťažovateľa postavenú na označenom tvrdení, a síce že v čase spáchania skutku sa na mieste činu nemohol nachádzať a že práve naopak sa na mieste činu v inkriminovanom čase nachádzať mohol. Išlo zároveň o ďalší nepriamy dôkaz, ktorý spolu s ostatnými už prezentovanými priamymi a nepriamymi dôkazmi podporil prijatú skutkovú verziu o spáchaní skutku sťažovateľom.

Na základe takto formulovaných záverov konajúce súdy ustálili skutkovú verziu o spáchaní skutku sťažovateľom.

Ústavný súd je toho názoru, že konštatovanie krajského súdu o správnosti skutkových záverov prvostupňového rozsudku bolo založené na racionálnom, náležitom, a teda ústavne konformnom odôvodnení rozhodnutia. Odôvodnenie namietaného rozhodnutia krajského súdu predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, pretože sa opiera o náležité zhodnotenie vykonaných dôkazov a vyčerpávajúcu odpoveď poskytnutú sťažovateľovi zo strany krajského súdu, na ktorej tento postavil svoje rozhodnutie. Ústavný súd tak považuje odôvodnenia jeho rozhodnutia za dostatočné, nevybočujúce z limitov označených článkov ústavy, listiny a dohovoru.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde posúdil ako zjavne neopodstatnenú.

Ústavný súd vzhľadom na svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. augusta 2013